

Leto 7. Štev. 11. PRILOGA ZA MLADINO. 1938. nov. 8.

MARIJINA DRUŽBA

„Danes vesel — jutri prah in pepel!“

Predraga moja! Mesec november je posvečen spominu naših dragih pokojnih. Zadnje jesensko cvetje, ki je krasilo vrtove, so potrgale ljubeče roke, ter ga spletle v šopke in vence. Noben cvet ni ostal, slednji je bil spleten v kito ljubezni, in položen na prerano gonilo njim, ki so nedavno še živeli med nami. Spomin na drage pokojnike nas je klical in nas še kliče na njih grobove. Ob njih se vračajo naše misli k njim in nazaj v pretekle čase, ko smo se veselili z njimi, in uživali srečo življenja. Z britko bolestjo je prepojen ta spomin, z bolestjo, ki jo občuti srce ob njih težki in nenadomestljivi izgubi. Cvetje je simbol ljubezni, je znak, da je naša misel združena z blagopokojniki, da se vračamo k njim, ki počivajo v Bogu. Saj gomila brez cvetu in brez luči, nam daje spoznati, da je On, ki počiva pod njo, pozabljen in zapuščen, da ni nobenega spomina več za njim. In vendar, cvetje ki ga je zvesta ljubezen naših src položila na grobove, sčasoma ovene. Le nekaj dni, morda samo nekaj uric in uničeno je nežno rožno cvetje. Le eno je in ostane: naša molitev, v kateri se spominjamo dragih pokojnih. Ona edina mora rešiti dušo, ki je odšla pred Večnega Sodnika, mogoče nepripravljena. Kaj pomaga umetno izdelani spomenik z zlatim napisom, ko pa on, ki spi pod njim, mogoče v večnosti

trpl grozne muke? V življenju morda ni veroval, ni hodil po potih poštenosti, ni poznal in ni hotel poznati Boga. Zaničeval je vse, kar se imenuje „božje“, poznal ni bede življenja. Zato pa sedaj ne mora rešiti njegove duše najlepši cvetni kras, ki mu je dan na gomilo.

Kolikokrat je srečnejša duša tistega, ki počiva pod preprostim križem, ki je umiral solzan in zapuščal številno družino v največji revščini. Vse dni svojega življenja se je bal Boga, nosil vdano in voljno svoj križ. Trpljenje je bilo njegov delež v življenju, ni poznal sreče, v siromaštvu je živel, v siromaštvu umrl.

Mnogi žive samo za ta svet. Kaj jim mari, kaj bo po smrti. Samo, da je njih sedanje življenje lepo in udobno. Bomo se že pripravili za smrt takrat, ko bo čas zato, tako se izgovarjajo tisti, ki jim je misel na konca življenja zoprna. Ali Bog ne čaka na njih pokoro, ne čaka tako dolgo, da bi se takim dušam vzljubilo spokoriti se. Koliko jih je, ki so sredi veselja in zabave stopili pred Večnega Sodnika. Koliko jih je, ki so zjutraj še veseli in srečni zapuščali svoje drage, a čez par kratkih uric že ležali sredi cvetja na mrtvaškem odru. „Čujte in molite, ker neveste, ne ure, ne dneva,“ nam kliče sam Gospod. Danes meni, jutri tebi, — nam kličejo grobovi, — pomislimo predrage, — vsaj enkrat na dan, kaj bo po smrti? Molimo za duše naših blagopokojnih, pomagajmo jim z molitvijo iz vic. Poglobimo se včasih v to misel, kaj bo po smrti? Kakšno bo naše plačilo tam v večnosti? Ne vemo, kje in kdaj nas bo dohitela smrt? Mogoče bomo z križem v roki na domači postelji izročale svojo dušo Večnemu, mogoče bodemo daleč proč od doma jemale slovo od tega sveta. Ne veš ne ti mila sestra moja, ne jaz, kje naju bo dohitela smrt. Bodimo pripravljene, tako pripravljene, da bodemo vsak hip lahko izročile Jezusu svojo dušo rekoč: „Tvoja sem bila v življenju, tvoja sem v smrti.“ In ti brat moj! Tudi tebi so namenjene te vrstice. Pomisli takrat, ko odhajaš od doma in te pot vodi mogoče v nevarnost, v kateri je tudi tvoja duša. Pomisli, kaj bo s teboj, če stopiš nepripravljen pred Boga. Poslušaj glas svoje vesti, ne podajaj se na nobeno pot nepripravljen. „Danes si vesel, jutri si lahko že prah in pepel.“ Naj te nebo nikdar sram, stopiti vsaj tu in tam k mizi Gospodovi. Kako lahka bo potem tvoja pot skozi viharje življenja. Mati in oče, tudi Vama besedo. V daljni tujini Vama počiva dragi, ljubljeni sin. Bil je žrtev svetovne vojne. Mnoge noči sta prečula in prejokala za njim. Kje je njegova duša? Oh vajina prsna molitev jo lahko reši iz trpljenja v očičiliščici. Spominjajta se pogosto svojega pokojnega otroka v molitvi.

Predragi! Spominjajmo se svojih pokojnih v molitvah, darujmo za nje sveta obhajila, darujmo za svete maše. Rešimo jih časnega trpljenja. Ena sveta maša včasih tudi zadostuje, da je duša rešena, vendar nesmemo sklepati, da je dovolj, če se daruje ena sama sveta maša za blagopokojnikom. Kajti Bog sodi po svoji božji pravičnosti in včasih vnoga deset in stoletja so po-

trebna za rešitev iz vic. Duše so jetnice v ječi, ker niso plačale vsega, kar dolgujejo Bogu. Kadar molimo in prosimo za nje, še jim nekaj tega dolga odpusti. Več pomagamo dušam v vicah, če darujemo za nje Kristusovo kri pri sveti maši. Zveličarjeva kri poživi dušo in jo čisti. Pomagajmo jim lajšati trpljenje, ki ga morajo prenašati v vicah. Predragi! Tudi za svojo dušo skrbimo v življenju. Priporočajmo se vsak dan Mariji, naj bo ona naša priprošnjica pri Jezusu, ter nam pride z Njim nasproti takrat, ko bo za večno zatonilo sonce našega življenja, in bomo morali stopiti pred Večnega Sodnika. Prosimo Boga, z vsem srcem in vso dušo, naj nam dodeli lahko in srečno zadnjo uro.

Vika Razlagova.

Sveta Ožebeta.

Novembra 19. svetimo god svete Ožebete, ali Elizabete.

Bila je hči vogrskoga krala Andraša. Že v detinstvi je bila puna bogabojaznosti i je od dneva do dneva rasla v pobožnosti. Sledkar se je oženila z Ludvikom, grofom Thürinškim i čeravno je nadvse verna bila svojemi moževi, je niti v najmenšoj meri ne opustila tisto, ka je bilo Božega. Od moža je stanola v nočnom vremeni i je preklečala i premolila vöre i vöre. Nazvünaj se je toti oblačila po kralevskom, naj moža ne razžali, spodkar je pa nosila spokorno obleko i v njej skritoga nebeskoga Zaročnika, Jezusa. Med dnevom je zvršavala dela smilenja i je pomagala dovicam, dečici, betežnikom, voznikom i nešetim, razna pomenkanja trpečim, vsem je vse postala z lübezni do Jezusa, koga je v njih gledala. Gđa je mož odišeo od doma z križari, je dohodke kralvske hiše i grofije delila med lačen narod, šteroga je obiskala lakota. Njena lübezen do bližnjega trpečega je tak goreča bila, da je celo betežnoga siromaka, šteromi je glava tekla, v kralvski dvor vzela, ga z lastnimi rokami mujevala i njemi vlase rezala.

Po možinjinoj smrti je slekla vso kralvsko obleko, obleka se je v spokorno obleko tretjega reda svetoga Frančiška i pregnana iz grada, se je z junaškov potrplivostjov potegnola celo v štaló i si je štelá za najvejšo srečo, ka sme k Jezusi biti spodobna, ki je tudi v štaló bio pregnani i tu prišeo na svet. Najprostejša obleka jo pokrivala, najprostejša jela si je kühala kralvska hči, vnogo se je postila, tak, ká je v življenji svojem že bila mučenica, čeravno ne prelejala svoje krvi za Jezusa, a darüvala jo je celi žitek samo za Njega v velikom trpljenji. Ne čüda, če jo je Jezus že na tom sveti obiskao i njej je v nedopovedljivoj sladkosti ete reči pravo: „Če ščeš biti z menov, jaz bom s tebov i se nikdar ne ločim od tebe“.

Sledkar so njej priznali herbijo po moževinov smrti. Pa je zidala sirotišnico i bolnico, v šteroj je betežnike i siromake

den za dnevom obiskavala, njim dvorila, njim glavo i noge z neizreklivov poniznostjov prala i gobavcov odörne rane brisala z pečov svoje glave. Prela i tkala je sama kralavska hči i z tov oblekov pokrivala gole siromake.

Puna dobrih del je dozorela za nebesa, zaročnik Jezuš je prišo po njo, da njej skaže večno smilenost za smilenost, s števov je obimala svoje trpeče bližnje.

Dragi čtevec, dragi tretjerednik, ki prebiraš te vrstice, navči se od svete Ožebete ljubiti siromake i goreti v toj lübezni za nje. Slovenske Krajine siromaki nemajo dozdej ešče niedne hiše

Sv. Ožebeta,

goreča tretjerednica, geni narod Slov. Krajine, da zida i zdržava hišo siromakov, Dom sv. Frančiška v Črensovcih.

za sebe. Vlačijo se kak sence od hiše do hiše, raztrgani, lačni, žedni, betežni i malokde se najde smileno srce za nje. V Črensovcih se je odločilo vodstvo tretjega reda, da postavi prvo hišo za siromake Slovenske Krajine i de jo k leti začelo zidati. Nasledüj sv. Elizabeto vsaki, ki maš srce i pomagaj z svojimi milodari, da se ta hiša gorpostavi i gordrži. Če letno plačaš samo 25 par, to je edno koronico, že maš del v štiraj svetih mešaj letno v živlenj i po smrti. Plačnik ti Jezuš bo za smilenost, ki je jasno povedao, da vse, ka siromaki včinimo, njemi včinimo.

Zavüpaj!

Sivo je morje
sladko zadremalo ...
Sunce je gledalo,
z traki odevalo,
z bliščom zazibalo:
ajaj do zorje.

„Bakarska“ ladja
krotko je vozila,
nese nagibala,
v sunci se kopala,
potnike troštala:
puni te zdravja.

Zvezde so redke
obsipale nebo,
so gledale méрно
na samostan dragi,
ki dūše nam hrani:
lepo bo vreme.

* * *

Po noči zdivja ...
Vihér je prileto,
je sunce odegno,
je morje vse speno,
valove njem semlo:
da nema mirá!

Gledao sem ladjo
na zburkanom morji,
na strašnom valovji:
méрно té rezala,
v nebo gor gledala:
Bog deli zmago.

S r č e n .

Srce Jezušovo, v utrobi Dev. Matere od sv. Dūha
poprijeto, smiluj se nam!

Sv. Cerkev, ki jo vodi sv. Dūh Bog, ki zato krivice ne more glasiti, verje i to vero vceplava v naša srca, da je *Srce Jezušovo delo sv. Dūha*. I te vsegamogoči sv. Dūh Bog ne moge lepšega dela stvoriti, kak je Srce Jezušovo. I to lepo Srce vzemeš ti k sebi, draga mladina, gda se prečiščavaš. To najlepše Srce prebiva v tvojem srci. Znaš zakaj? Zato, naj tvoje srce dečko i dekla vsikdar lepo ostane. Ostane pa takše, če se ne zamàže s smrtnim grehom. Smrtni greh neskončno grdstijo prinese v dūšo i to vmori. Te grdstije i te dūševne smrti te reši Srce Jezušovo, to najlepše Srce, če je boš, draga mladina, k sebi jemala. Po tom Srci ostaneš tisto, ka najbolje želeš: vsikdar mlada. Dūša bo vsidar mlada, vsikdar lepa i gibka pa tudi telo postane v nebi znova mlado. Pesem pravi:

Kamen še ta kamen v vodi se obrne,
Le mladost se moja, nikdar več ne vrne.

Pa mladost se povrne, če ostaneta dečko i dekla čistiva, nedužniva. A če nedužnost zgūbita, ta se nikdar ne povrne. Ta se ne more nikdar več nazaj dobiti, *ar je Bog za dūšo samo edna nedužnost dao*, drūge dati več ne more.

Zato pa hodita mladenec i mladenka že od detinstva naprej k najlepšemi Srci Jezušovomi v Presvetom Oltarskom Svestvi gostokrat, ka vsikdar lepiva, vsikdar nedužniva ostaneta.

MISIJONSKA POROČILA

J. M. J. F.

Chaotung, Kitajska, 14. sept. 1988.

Velečastiti gospod urednik!

Dovolite, da se po dugom časi pali malo oglasim eti iz Daljnoga Vzhoda! Mislila sem prijeti za pero že pred meseci, pa sama ne vem, kak se je pri najboljšoj voli moglo tak dugo zavleči! Na misijonskom potüvanji. — Predragi misijonski prijatelje v miloj Slov. Krajini! Gvišno ste že več ali menje slišali, da mora misijonar, misijonarka večkrat na tak zvano misijonsko pot iskat nemrtnih düš za Jezusa. Tak smo tüdi mi štiri odrinile prve dni julija v tri dni oddaljeno misijonsko postajo K-Kvei ali po novešem Y-Ke-Ang. Tamkajšnji kristjani i drügi znanci so nas že celo leto prosili, naj pridemo k njim na „sva“, to se pravi na počitnice. No, počitnice, pa že malo čüдно zveni eti na nepreglednom misijonskom poli, kda žetev dozoreva, pa delavcov tak jako primenjküje. Pa, ve kak te poznej slišali, je bilo tam vse kaj drügoga, sämo počitnice ne. I, to je pravzaprav moja najveksa tolažba.

Kak pravim, potüvale smo tri dni i to po strašni bregaj, da bi nešternoj mamüci tam doma srce vztrepetalo, či bi nas samo iz deleč gledala, kak kuražno plazimo mimo čarnih prepadov, ki so kak grozna žrela zijala v nas. Pri nas nemamo nej kola (bar takša ne, kak v domovini. Tü so prave šajtrige na dva potača), nej biciklinov, še menje pa se čüje od kakšega motora, ali avtomobila. Potüjemo na „traglaj“ t. j. edna nosilnica, ki ma dva droga, vmes pa je telko prepleteno z vejami ali travnatov vrjov, ka skoz ne spadneš. Prvi i drügi den na toj poti je jako dežüvalo ali kak pravijo rada deca tam pri nas doma, nas je dešč pokao, ka smo bile mokre, kak ribe v Müri. Zgledale smo strašno, do kolena blatne, ve pravim, šče mama me kak takše vendar ne bi spoznali. Gosta megla je bila ino dešč, ka smo komaj eden stopaj mogli viditi naprej. Večkrat smo bili primorani vstaviti se pri šteroj kuči, kde smo si zakürili kak cigani, da smo se malo zagreli. Ob tej prilikaj sem tü pa tam zvedila za kakšega betežnika. Koyčeka z zdravili sezna nesem mela pri sebi, ali goba, prepojena z vodov, mi je slüžila kak najdragocenejše evropejsko vraštvo (gobe tü ne poznajo). Kak srečne smo bile, kda smo na toj poti mogle krstiti par vmirajočih pogančkov. Imele smo tüdi spotoma priliko spoznati rod „Mjavce“, štéri živejo kak prava deca narave v divjoj samoti po tistih visokih bregah. So to nekaki nomadi, ki cele mesece i leta pasejo po planinah črede koz i krav, samo, ka mleka ne poznajo. Ali je za tov čüdiv skríta kakša compnija, mi je ešče nej znano. I njihove hižičke, ali kak bi se že človek izrazo, ve to niti kuče

nejso, liki brlogi v kakšem skritom skalovju! Ubogi ljudje, ali nemajo tudi oni ravno tak nemrtnelne duše, kak mi? Tudi te dušice so odkuplene z Predragocenov Krvjov našega Zveličara, med te uboge ovčice, ki šče brezvüпно blodijo v čarnej noči poganstva, da pride k njim dober paster, ki de jih vodo po svetloj poti zveličanja v večno domovino. O, kak hvaležne Vam bodo nekoč za vsako najmenšo molitvico, za vsako potno kaplico, za vse žrtve i težave, da, za vsaki hip, kda se spominate ž njih.

Betežniki v Yleangi so bili že obveščeni našega prihoda i so vrel i vküper iz vseh krajev. A tudi drugi ljudje, kristjani i pogani so prihajali na misijonsko postajo, da je bilo kak na mravlišči. Prvi den smo mele nekaj nad 50 betežnikov, dokeč jih je bilo že drugi den nad 200, dale vsaki den 450—500. To je bilo dela, si lejko mislite. Pa, kaj delo i trüd, duše, duše... 20 smo jih krstile za nebesa v časi tamkajšnjega bivanja.

Dva tedna smo bile v Yleangi i eden teden v Ta wan tse, kje je tudi edna mala misijonska cerkvica, pa tak siromaška, ka bi se nešterni katoličan v domoviu milo razjokao, či bi vido kak vbogo bivališče ma naš Nebeski Prijateo eti v misijonih. Vi tam doma si toga niti predstavlati nemrete. Po vseh bližnjih gorah so raztepeni kristjani. Misijonar, Kitajec, pa prebiva sredi svojih ovčic, kje pravijo, je že 100 let stara mis. postaja i ki je bila oblegana še za časa boksarov, ki so svoj čas divjali po Kitajskom i trpinčili kristjane. Poleg je tudi misijonska šola z zavetiščem za sirote. Tam na kraji loga, na breščeki, pa v tihoj osamlenosti i pozablenosti počivlejo i čakajo vstajenja misijonarje francoski, ki so se žrtvüvali po teh divjinah, pa v trüdi i znoji rešavali nemrtnelne dušice iz krutih okovov poganstva... V Ta wan tse so vse naokoli velki skalnati bregovi. Po teh samotnih pečinaj pa blodijo i ječijo najbolje vsmilenja vredna bitja: gobavci. Zaskuzilo se mi je v očeh, kda sem pomislila nazaj v dečinsko dobo, kda sem od nesrečnih i ubogih gobavcov, ali, ka kak je smemo imenüvati, živih mrtvecov, mogla žvedeti nekaj samo iz misijonskih poročil. I dnes, sama med njimi... Kak rada bi ostala za vedno pri njih, jim izpirala smrdlive rane, šče bole pa tolažila njih obvüpajoče duše. Jaj tem sirotam, če vüpajo priti doli v vesi — kamenja je skoro premalo za nje. Tak bežijo daleč v gore, kje se hranijo z koreninicami i dokeč morejo kaj delati, si gojijo kakšo betvico zelenjave. Jeli dragi rojaki, da radi prislühnete mojoj vročoj prošnji i Kristušovoj želi, da te se vsikdar spominali v svojih molitvah, kak tudi v žrtvah i težavah, ki jih srečavate na progi tüzemskoga življenja, da Te molili za vse jezere poganov, pa tudi za številna pozvanja gorečih misijonarov, ki bi z posvetom svoje žrtve i lübezni svetili po teh poganskih teminah i že skoro pridobili te sirote za kralstvo bože.

Zdaj pa predragi, naj Vas šče popelam za par hipov v moje drago samaritansko delo, sredi šteroga se nahajam tu v

Chaotungi. No pa, kaj več od toga drugoč. Samo to naj Vam še povem, da či se šče tak točno držim vör v dispanzeri, sem primorana dnes skoro celi den pregledavati betežnike. Ja, kak pa to. Deževno vreme je bilo, pa sunca dolgo nej gor bilo. Tak so zdelešnji zamüdili, ar so čakali, kdaj jim sunce vošči dobro jütro. Ka si pa ščem? Vej je kaj podražim: no, mamica, dnes pa je sunček pozabo potrkati na Vaše okno. Najrajši bi zaspevala tisto: „Sedma ura že zvoní, naša Anka še leži.“ „Pridi, pridí črni vran . . .“ itd. Toda kaj, če me pa razumeli ne bi. Šče mislill bi, da jim je pesmica v čast. Ubogi lüdje, od tak daleč prinesejo betežnike, pa naj je zato, če neso točni, odslovim. Preveč se mi smilijo, šče bole pa njih düše, v štere po božoj milosti vlevam tolažbo i srčni mir . . . I Mala deca so v smrtnom slüčaji navadno krščeni na skrivnom. Pa, kak so si matere to že zapomnile, da mujvam, to se pravi, da vlijem vodo v znamenji križa na sezna jako težko betežnim. Zgodi se pa, da te ali oni po takšem skrivnostnom umivanji popolnoma ozdravi. Mamice so pa tak srečne i hvaležne, da je taki vsa družina pripravljena i volna vstopiti v našo sv. vero. Kaj pa se mi je dnes dogodilo. Edna ženska je pribežala k meni, pa je že od daleč kazala i delala velki križ nad svojov glavov. Joj, sila bo, sem mislila. Najbrž je što na vulici težko betežen. Pa komaj se vzdržim smeha, kda se mi približa. Prosi, naj tüdi njej vlijem v znamenji križa na teme vodo, kak sem to včinila ž njenim otrokom, ki pa je nato ozdraveo. Ženska ne bila ne vem kak betežna. Dam njej zdravilo. Ja sestra, kaj mi ne boš umila glave, me skoro boječe zaprosi. Prav maš, moja draga, krstna voda te resan lahko ozdravi, pa ne samo tvoje telo, nego tüdi düšo, ka pa šče ti, na žalost, ne moreš razmeti. Milo mi je bilo. Da sem siroti spunila želo, sem jo resan krstila, se ve navalavno, ar od Boga i od istin naše sv. vere šče prav nikaj ne razmela. (Ar je krst veliko svestvo, se ne sme deliti pri odraščenih brez vere. Sme se pa sama ceremonija zvršiti, da se pomiri prosilka. Č. sestra gvüšno samo na to ceremonijo misli. Vrednik.) Vüpamo pa, da njej bo lübi Bog dao milost spoznanja pravoga stüdenca zdravja i moči, Presvetoga Boga, v šterom edinom se more düša odpočiti i nevtrüdlivo hoditi po pravoj poti v večno pristanišče.

Vse bo zanimalo, ali nas ne že mogoče zajela bojna, ki že skoro leto dni besni med Japonci i Kitajci. Zaednok smo pri nas šče na varnom, vendar ne vemo, kaj nam prišestnost še lahko prinese. Posledice bojne pa se tüdi v Yunanskom okraji britko občütijo.

Priporočam Vam ubogo Kitajsko, kak tüdi sebe z tükaršnjiimi rojakinjami, častitimi sosestrami, v Vaše goreče molitve. Blagovolite sprejeti od vseh nas nebroj najiskrenejših misijonskih pozdravov.

Vam v Srci Jezuša i Marije iskreno vdana domačinka .

S. Imakulata Maršič.

sküsi i ga opomeni, naj tak drügoč ne dela. Kaj je zato moja dužnost, če sem brez potrebe kakši neznaní greh svojega bližnjega óvado? Moja dužnost je, kaj dobroga od njega pred tístimi povedati, pred šterimi sem ga grajao. Naj najmre tísti zvejo kaj dobroga od njega povedati, ne pa samo slabost v njem gledati. Če je pa što na priliko pijan ležao v grabi, ka so ga mimoidoči vidili, če je preklinjao, da je cela ves čüla, če je kaj vkradno, ali če je sodnija koga obsodila, te grehe slobodno naprejpravimo, zato, ka so tej grehi, že znani. Prava líbezen pa vendar zahteva, da takše blodnike zagovorimo, kak je Jezus celo svoje morilce zagovoro, kda njim je pravo: Nevejo, ka delajo. Tak túdi mi je zagovorimo: neve, ka dela. Greh obsodim, molimo za njega, ka se spokori i kaj spodobnoga.

2. Gda zagrešimo z ogrizavanjom, (obrekovanjom)? I če smo, ka je naša dužnost, če ščemo odpúščenje grehov zadobiti? Ogrizavanje ali obrekovanje ednoisto pomeni. Naša domača reč: ogrizavanja dosta bole pojasní te grdi greh, kak reč knižne slovensčine: obrekovanje. Obreči koga ne pomeni ešče to, ka pove ogrizti. Če kakšo reč ogrizem, je več ne za núc, če jo pa samo obrečem, jo ešče lejko rabim. Ogrizavanje ali obrekovanje je laž zmisliti na svojega bližnjega i to povedati pred drúgim.

Če zdaj ta laž v velkoj meri škodi poštenji bližnjega, je smrten greh. Na priko denem, če bi što zlagao na bližnjega, ka ga je vido pijanoga, ali ka ga je najšeo v kakšem nečistom grehi, taksi človek bi strašni smrten greh včino. Nikomi se ne odpústi tečas greh ogrizavanja, dokeč laži vó nepopravi. Dužen je ogrizač pred tístimi, pred šterimi je laž povedao, to nazaj vzeti. Ovak se njemi grehi ne odpústijo. Dužen je pred tístimi, šterim je lagao, da je vido bližnjega pijanoga, ali v nečistom grehi, dužen je povedati pred temi, ka je to ne istina, ka je nekriv teh grehov. Sveto pismo nam pravi, ka je poštenje najveksi kinč. Komi zato poštenje, dobro ime vzeti, je strašna kraja i se prle ta ne podpústi, dokeč se ne popravi, dokeč se vkradjeno dobro ime ne povrne.

Rešitev vgank za 10. številko Marijinoga lista.

Rešila sta:

Litrop Štefan z Renkovec, ki piše: Ave Marija, to so moje misli pri rešavanji vgank, šterih rešitev vam pošilam častiti gospod urednik.

P r v a : Z grajanjom, šinfanjom, ogovarjanjom, opravljanjom te grešimo, kda ščemo svojemi bližnjemi vzeti njegovo čast, ga ščemo niže djasti, kak po pravici je, mečemo na njega ka vsefele božnoga, drúge od njega vkrej ratamo.

D r ú g a : Z ogrizavanjom, obrekovanjom te grešimo, kda ščemo svojemi bližnjemi vzeti njegovo poštenje i zmislimo na njega vsefele, ka bi nje-mi bole škodilo.

Če ščemo teh svojih grehov odpúščenje dobiti, moramo najprle grehe pred Bogom spoznati, obžalúvatí, moramo meti vóto se teh grehov spovedati i naloženo pokoro opraviti. Od tístoga, od koga smo pred drúgimi božno gučali, moramo dobro gučati, povedati, da ne istina, ka smo prle gučali, nego to, ka zdaj gučimo. Te nam bodo grehi grajanja, šinfanja, ogrizavanja itd. odpúščeni, kak nas vči naša sv. vera i Maticerkev.

Hozjan Jožef, D. Bistrica, je etak rešo: P r v a : Z šinfanjom, ogovarjanjom grešimo, če koga za menje štimamo, z grajanjom pa grešimo vsikdar.

D r ú g a : Z ogrizavanjom zagrešimo, kda na koga več gučimo, kak znamo i ga sodimo. Z obrekovanjom grešimo, kda v čemeraj na koga kaj povemo. Greh je, če to včinimo našemi prijateli ali neprijateli, Jezus nas vse líbi, zato je naša dužnost, da si dúšno vest dobro preglednemo i se svojih grehov natenčno spovemo, opravimo naloženo pokoro, če ščemo odpúščenje grehov zadobiti.

Rešitev vganke 9. snopiča iz Francije.

Hvaljen Jezus! Častiti gospod urednik! Da vas ne bom motila v vašem vrejúvanji listov, vam na kratko napišem par vrstic. Vaši listi so nam edina tolažba v toj tújini, gda je dobimo, nam zasijajo srca i naš dúh zaplapola črez doline, črez planine, ta v našo líbo domovino, ta, kde nam je negda zibelka

tekla, kde so naši lübi stariše, bratje, sestre i tüdi ta, gde ste vi čast g. urednik doma. Zahvalim se vam na rednom pošiljanji Marijinoga Lista i želem, da bi še dolgo let živeli i vrejüvali liste. Bog vas živi! Zednim vam odgovorim na vaše vganke, ki ste jis stavili v 9. št. Marijinoga lista, ne vem če se mi posreči.

1. Pred spovedjov se more düšna vest preglednoti, dobro premisliti, ka smo grešili, da se prav i čisto spovemo, obžalüvati grehe i sklenoti, da ne bomo več grešili, pa tak se spovedati, kak da bi bilo zadnjokrat v našem življenji.

2. Pri smrtnej grehaj pri zgrüntavanji düšne vesti moremo paziti, da ne zamenjamo malih i smrtnih grehov, da približno povemo številu smrtnih grehov.

3. Če samo male grehe mamu, moremo v prvo vrsto postaviti tiste, štere včinimo največkrat, da pripoznavamo našo poglavitno napako.

Pozdravljeni v imeni Jezüsa i Marije, zbogom vaša Rozalija Vožar, Vel. Polana v Franciji.

Kakši dar smo dali za rešitev vgak 9. snopiča? Obečali smo vgakarom, ki vganko dobro rešijo, da nekaj takšega dobijo, ka njim naprej ne ovadimo. Ne smo njim ovadili, zdaj njim te naznamimo. Slüžili smo za nje sv. mešo, ka do živeli sveto, brez smrtnih grehov i ešče malih se kak najbole ogibali. Ste zadovolni s tem darom?

Vganke.

1. Od Blažene Device Marije verjemo, da je bila brez greha poprijeta. Pitanje je: Brez kakšega greha je bila poprijeta?

2. Što je ešče bio brez toga greha poprijeti zvün Jezüsa, ki kak Bog tak ne meo greha?

3. Ar je Marija bila brez greha poprijeta, kakša je bila njena düša, kda se je poprijelo Marijino telo i kakša, kda se je to rodilo na svet? — Ki vse tri vganke pravilno reši, dobi primeren dar.

Kalendarje so gotovi. Kalendarji so do konca novembra gotovi i mo je začeli razpošilati tistim naročnikom, ki so plačali letošnje naročnino i bodo tüdi v novom leti 1939. naročniki. Za letošnje leto so itak dobili že kalendar, za novo leto ga pa dobijo, ki bodo v njem naročniki. Novi naročniki ga tüdi dobijo brezplačno, če plačajo bar polovico naročnine za Marijin List, ar pa nemamo dosta več štampanih, kak je število naročnikov, naj se novi naročniki kak najprle glasijo, da ga lejko dobijo.

Tretjerednikom, ki ponavljajo zaoblübo čistosti vsako leto. Kak vsako leto, tüdi letos je ponovitev zaoblübe čistosti decembra 8. v Črensövcih po večernicaj, večernice ob 2. Že ob ednoj vüri morete biti vsi v Našem Domi pri voditeli, kde izročite svoje listke, da se zaoblüba zabeleži v nje. Opravite kak vsako leto sveto spoved, pristopite k svetomi prečiščavanji i tisti, ki obrvim polagajo zaoblübo čistosti, naj prinesejo dovoljenje od svojega spovednika, da jo smejo polagati.

POŠTA. Širitelje poberite naročnino i nam jo pošlite notri. Idite od hiše do hiše i pitajte vse, da li do meli M. list v novom leti ali ne. Gde ga nedo meli, tistim kalendar neide. Vsaki pa naj vam da nekaj naročnine, bar polovico naprej, ka moremo kalendarje plačati. Na delo za Marijino čast i za zveličanje düš. Če samo ednoga növoga naročnika pridobite za M. list, ste razširili božo diko i povekšali svoje nebesko plačilo. I kem žmetnej vam ide to nabiranje, tem vekše bo zaslüženje. Delo, ki ne zdrüženo z trüdom, je malo vredno. Kem vekši so trüdi, tem vekša bo tüdi plača. Gledajte Marijine trüde i nedopovedlivo njeno trpljenje. Zato je pa postala kralica nebe i zemle. Nasledüjte jo širitelje i naročniki, ostanite pri Marijinom Listi i kem več novih naročnikov pridobite.

Marijin List je naraseo meseca oktobra za tri komade. Odpadno ne nieden. — Hvala Mariji.